

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **Living Property a.s.**, se sídlem Ostrava, Poděbradova 16, zastoupeného JUDr. Janem Dobrovolným, advokátem se sídlem Valašské Meziříčí, Náměstí 75, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2015, č. j. 8311/15/5200-20447-705194,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 3. 2015, č. j. 8311/15/5200-20447-705194, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám jeho advokáta JUDr. Jana Dobrovolného do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí rozhodnutí správních orgánů

[1] Dne 24. 7. 2013 podal žalobce daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období červen 2013, ve kterém vykázal nadměrný odpočet ve výši

213 445 Kč. Na základě podaného daňového přiznání zahájil Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále též „správce daně“) dne 19. 8. 2013 daňovou kontrolu na předmětnou daň.

[2] Po posouzení předložených důkazů dospěl správce daně k závěru, že žalobce nesplnil podmínky § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o dani z přidané hodnoty“), neboť v průběhu daňové kontroly nerozptýlil pochybnosti správce daně, které ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), vyvracejí věrohodnost a průkaznost předložených důkazních prostředků. Platebním výměrem ze dne 9. 7. 2014, č. j. 2364614/14/3203-24803-803601, správce daně žalobci vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013 ve výši 127 698 Kč.

[3] Důvodem vyměření daně odchýlně od daně, kterou si žalobce sám vyčíslil v daňovém přiznání, bylo vyloučení nároku na odpočet daně na vstupu dle daňového dokladu ze dne 20. 6. 2013, č. FPZ-44/2013 (č. 201300076), od dodavatele Life Fashion Praha s. r. o. (dále též „Life“) ve výši 341 143 Kč. Správce daně měl za to (jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2323614/14/3203-05402-809451), že dodávka zboží (cartridge značky HP) mezi společnostmi Life a žalobcem byla formální (za účelem získání odpočtu daně). Konečným odběratelem byla společnost HOSHI a.s. (dále též „HOSHI“). Bylo v rozporu s fungováním tržního principu a konkurenčním prostředím subjektů na trhu, když si společnost HOSHI domluvila realizaci obchodního případu se svým dodavatelem - společností Life, včetně množství a ceny, ale v závěrečné fázi přenechala konečnou realizaci jinému subjektu – žalobci, od kterého následně zboží koupila za vyšší cenu, než ji mohla mít, kdyby obchod zrealizovala přímo s dodavatelem. Okolnosti obchodního případu jsou nejasné. Z předložené komunikace mezi jednatelem společnosti Life – M. Ď. a obchodním zástupcem žalobce P. F. vyplynulo, že neznají okolnosti obchodního případu a museli je vzájemně konzultovat. Nebyla prokázána aktivní účast žalobce v daném obchodním případě. Deklarovaný italský dodavatel zboží společnost HORECA GLOBAL SERVICES EUROPE SRL (dále též „HORECA“) se zabývá velkoobchodem s porcelánovými, keramickými a skleněnými výrobky. Dodání zboží společnosti Life italská společnost nepřiznala. Jednatel společnosti Life neprokázal, že pořídil zboží z jiného členského státu ani, že dodal zboží svým jménem žalobci. Společnost Life od svého vzniku nezveřejnila účetní uzávěrku za žádné účetní období. Z výše popsaného vyplynula existence pochybností, které vyvracejí věrohodnost předložených důkazů – faktury č. FPZ-44/2013 a dokladu o převzetí zboží. Dodání zboží společností Life žalobci nelze mít za prokázané.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím. Odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry správce daně a zdůraznil, že správce daně nepochybnil následně dodání zboží žalobcem společností HOSHI. Žalobce však neprokázal, že předmětné zboží mu bylo fakticky dodáno společností Life.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Měl za to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, nepřihlédly ke všem důkazům, neseznámily žalobce s právní úvahou, která vedla k popření některých

důkazů, a zjištěné důkazy nesprávně hodnotily. Veškeré podmínky pro uplatnění nároku dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty byly splněny.

[6] Konkrétně žalobce namítal, že bylo nepochybně prokázáno, že společnost Life řádně dovezla zboží ze zahraničí (Itálie), nabyla jej do svého vlastnictví, a proto s ním mohla následně obchodovat. Dne 20. 6. 2013 dodala společnost Life zboží žalobci do jeho sídla v Ostravě na ulici Blodkova. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhl výslech svědka V. – řidiče společnosti Life. Dále navrhl doplňující výslech svědkyně P. – obchodní zástupkyně žalobce a svědka S. – skladníka žalobce.

[7] Obchodní vztah měl původně vzniknout mezi společnostmi Life a společností HOSHI, nicméně následně se tento vztah změnil tak, že vznikl mezi společností Life a žalobcem. Správní orgány nezdůvodnily, jak skutečnost, že se žalobce nepodílel na zakázce ve fázi přípravy, souvisí s odepřením nároku na odpočet DPH. Bylo prokázáno, že management společností HOSHI a žalobce rozhodl o tom, že se nakonec obchod uskuteční provedeným způsobem. K tomu žalobce navrhl výslech svědkyně P. – statutární zástupkyně žalobce a svědka H. – statutárního zástupce společnosti HOSHI. Žalobce a společnost HOSHI jsou blízké spolupracující společnosti, což prokazuje i uzavření souběžných pracovněprávních vztahů.

[8] Správní orgány neprovedly dostatečné dokazování, jelikož nevyslechly všechny svědky, a ty které ano, tak neúplným způsobem. Žalovaný nesprávně hodnotil provedené důkazy. Správní orgány na jedné straně popíraly realizaci plnění mezi společnostmi HORECA a Life, na druhé straně s ní počítaly při dalších úvahách o daném případě.

[9] Správní orgány nehodnotily podstatné písemné důkazy – objednávku žalobce na předmětnou dodávku zboží ze dne 20. 6. 2013, č. OV-30/2013, adresovanou společností Life; doklad o převzetí zboží ze dne 20. 6. 2013; fakturu č. 201300076 ze dne 20. 6. 2013 a doklad o zaplacení zboží společností Life.

[10] Z výpovědi svědka Ď. vyplynulo, že zásadní obchodní komunikace probíhala mezi ním jako jednatelem společnosti Life a panem F. za žalobce. Samotná nabídka zboží směřovala na společnost HOSHI, nicméně větší právní význam má písemná objednávka ze dne 20. 6. 2013, kterou žalobce směřoval přímo na společnost Life. Správce daně svědkovi účelově tuto objednávku nepředložil. K tomu žalobce navrhl výslech svědka Ď.

[11] Rovněž svědek F. nebyl dotazován na objednávku ze dne 20. 6. 2013, kterou žalobce směřoval přímo na společnost Life a která byla právním počátkem pro uzavření předmětného obchodního případu. Svědek F. byl oprávněn jednat za společnost žalobce i společnost HOSHI. Je pochopitelné, že s odstupem času bylo nutné si okolnosti daného obchodního případu připomenout prostřednictvím emailové a „skypové“ komunikace. K tomu žalobce navrhl výslech svědka F.

[12] Správní orgány chybně hodnotily výpověď jednatelky žalobce P., která ohledně obchodní činnosti odkázala správce daně na konkrétní obchodní zástupce, kteří měli předmětné transakce na starosti. Z této výpovědi nelze dospět k závěru, že statutární zástupkyně neměla povědomost o průběhu obchodní činnosti žalobce. K tomu žalobce navrhl výslech svědkyně P.

[13] Určité nesrovnalosti, které v průběhu případu vznikly, nelze klást k tíži žalobce. Ten neodpovídá za paměť jednatele dodavatele ani za rozdílně uvedený kurs na fakturách.

[14] Žalobce předložil nezbytné formálně právní podklady, které byly potvrzeny i svědeckými výpověďmi, a tedy byly beze zbytku splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH.

[15] S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[16] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nedošlo k faktickému dodání zboží mezi společnostmi HORECA a Life, což vyplývá zejména z výpisu z databáze VIES. Nedošlo k souladu mezi skutkovým stavem, který byl deklarován předloženými doklady a stavem faktickým. Relevantní důkazní prostředky byly provedeny, v opačném případě byl tento postup odpovídajícím způsobem odůvodněn.

[17] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[18] V replice ze dne 14. 7. 2015 žalobce zopakoval, že nemůže za to, že italská obchodní společnost nevykazuje řádným způsobem dodání českému odběrateli. Všechny ostatní písemné doklady, a to zejména ze společnosti Life, prokazují, že předmětné zboží bylo skutečně mezi společnostmi HORECA a Life dodáno.

V. Posouzení věci soudem

[19] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. V souladu s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání. Vzhledem ke zjištěnému pochybení správních orgánů soud neshledal nutnost provádět žalobcem navržené důkazy.

[20] Jádrem sporu v nyní projednávané věci žalobce učinil především otázku, zda správce daně, resp. žalovaný, dostatečným způsobem prokázali skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost předložených dokladů. V návaznosti na to bylo sporným, zda žalobce splnil podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

[21] Podmínkou pro vznik nároku plátce DPH na odpočet daně na vstupu je, že zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije ke své ekonomické činnosti. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Obecně v daňovém řízení tedy platí zásada, že je to daňový subjekt, který nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové

povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Daňový subjekt splní svou povinnost zpravidla předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů. Daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být ovšem dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 Afs 83/2009-232; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[22] Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Pokud jsou pochybnosti správce daně důvodné, nebude nárok na odpočet DPH daňovému subjektu přiznán, neboť nebude spolehlivě prokázáno, že se plnění, od něhož byl nárok na odpočet odvozován, uskutečnilo. V takovém případě nárok na odpočet daňovému subjektu vůbec nevznikne.

[23] Od popsané situace je třeba odlišovat případy, kdy daňový subjekt sice prokáže, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je uvedeno na předložených účetních dokladech, přistoupí však další okolnosti, které přiznání nároku na odpočet daně v konkrétním případě vylučují. Jak uvedl Soudní dvůr EU v rozsudku velkého senátu ze dne 21. 2. 2006 ve věci C-255/02, *Halifax*: „jednou vzniklý nárok na odpočet zůstane zachován pouze v případě neexistence podvodu či zneužití [...] šestá směrnice (pozn. soudu – šestá směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu) musí být vykládána v tom smyslu, že brání nároku osoby povinné k dani na odpočet DPH odvedené na vstupu, pokud plnění zakládající tento nárok představují zneužití.“ Z toho vyplývá, že aby bylo možno uvažovat o odepření nároku na odpočet DPH, musí tento nárok nejprve vzniknout. Musí se tedy uskutečnit zdanitelné plnění, které si může plátce od jím odváděné DPH odečíst. Otázkou zneužívajícího či podvodného jednání je pak na místě zabývat se až tehdy, pokud je spolehlivě prokázáno, že ke zdanitelnému plnění, ze kterého si plátce nárokuje odpočet DPH, skutečně došlo. Pokud totiž není jisté, zda plátce vůbec nějaké zdanitelné plnění přijal, nelze posuzovat, zda toto (možná neexistující) plnění představuje zneužití práva či podvod.

[24] Nejde přitom o formalitu, neboť uvedené rozlišování se promítá i do rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Zatímco uskutečnění zdanitelného plnění je povinen prokázat plátce DPH nárokující si odpočet, případnou účast plátce na daňovém podvodu prokazuje správce daně. Daňový subjekt totiž tíží daňové břemeno pouze ve vztahu k těm skutečnostem, které je povinen uvést v daňovém přiznání, popřípadě v dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Naopak správce daně je povinen prokázat *skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti* (§ 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu], což bezesporu zahrnuje i skutečnosti svědčící o uplatnění nároku na odpočet DPH zneužívajícím způsobem, jak jej chápe judikatura Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005-64, obdobně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS). V té fázi daňového řízení, v níž je dokazováno zneužívající uplatnění nároku na odpočet DPH, může daňový subjekt zůstat zcela pasivní, neboť důkazní povinnost vyplývající mu z § 92 odst. 3 daňového řádu již splnil, jelikož prokázal přijetí zdanitelného plnění.

[25] V nyní projednávané věci žalobce předložil k prokázání nároku na odpočet daně fakturu mezi ním a jeho dodavatelem společností Life, doklad o převzetí zboží, doklad o úhradě zboží, emailovou komunikaci a i svědci F. (obchodní zástupce žalobce) a Ď. (jednatel dodavatele) potvrdili uskutečnění předmětné transakce. (Objednávka č. OV-30/2013 ze dne 20. 6. 2013 se ve spise nenachází a správní orgány ani žalobce ji v průběhu řízení nezmiňovali jako důkaz. Žalobce na ni poprvé odkazuje a předkládá ji až v žalobě).

[26] Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce neprokázal uskutečnění obchodního případu se společností Life tak, jak bylo deklarováno předloženými doklady. Na str. 9 zprávy o daňové kontrole správce daně uvedl: *„Dle předložené komunikace, situace ohledně poptávky zboží včetně konečné objednávky zboží po celou dobu komunikace nasvědčovala tomu, že nákup zboží realizuje HOSHI a.s. a tedy, že bude HOSHI a.s. odběratelem zboží. Správci daně není známý žádný logický důvod, proč zboží bylo v konečné fázi realizace vyfakturováno na Living Property a.s.“* Dále uvedl na str. 10, že „skypová“ komunikace mezi M. Ď., P. F. a A. P. *„indikuje podvodné jednání DS, jehož cílem bylo po dohodě s jednatelem dodavatele neoprávněně uplatnit odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění.“* Nestandardní chování správce daně spatřoval i v tom, že *„předmětné zboží bylo v nezměněném počtu hned následující den, t. j. 21.06.2013, prodáno HOSHI a.s., tedy právě tomu odběrateli, který po celou dobu pod svým jménem komunikoval s Life Fashion Praha s.r.o., který sjednal obchod, a který z neznámého důvodu nekoupil zboží přímo od Life Fashion Praha s.r.o. a přenechal realizaci obchodního případu konkurenci. Místo toho HOSHI a.s. nakoupila zboží od Living Property a.s., navýšené o obchodní marži. [...] Zboží ve skutečnosti zůstalo na stejném místě – na skladě v Ostravě (sídlo DS a pobočka HOSHI a.s.), změnil se pouze vlastník zboží“* (str. 11 zprávy o daňové kontrole).

[27] Správce daně následně na str. 12 a 13 zprávy o daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobce sice předložil „perfektní“ daňové doklady, nicméně obchodní případ neproběhl standardním způsobem. Uvedl, že *„cílem jednání DS bylo zneužití systému správy daní a získání nadměrného odpočtu“* [...] *„Zpochybňována je dodávka zboží mezi Life Fashion Praha s.r.o. a Living Property a.s., která byla hodnocena jako formální (za účelem získání odpočtu daně). Konečným odběratelem zboží je HOSHI a.s., tak jak deklaruje předložená emailová komunikace. Toto ‚posílení ekonomické situace v Livingu‘, jak uvedla p. P. (protokol o výsledku svědka č.j. 1307941/14/3203-05402-809451) je v rozporu s fungováním tržního principu a konkurenčním prostředím subjektů na trhu, když konkrétní subjekt (v tomto případě HOSHI a.s.) se se svým dodavatelem (Life Fashion Praha s.r.o.) domluví na realizaci obchodního případu, včetně množství a ceny zboží, ale v závěrečné fázi přenechá konečnou realizaci jinému subjektu (v tomto případě spojená osoba Living Property a.s.), když sdělí odběrateli, aby fakturu vystavil na jiný subjekt. Living Property a.s. obratem zboží prodá HOSHI a.s. za cenu vyšší, než ji mohla mít HOSHI a.s., kdyby obchod realizovala s dodavatelem přímo bez zapojení spojené osoby.“* O tom měla svědčit např. komunikace P. F., který byl zaměstnán jak u žalobce, tak u společnosti HOSHI, přičemž maily ohledně předmětné transakce byly odesílány z adresy pfirt@hoshi.cz.

[28] Správce daně tedy nakonec dospěl k závěru, že žalobce neprokázal dodání zboží dodavatelem Life dle předložené faktury. Jak však vyplynulo ze zprávy o daňové kontrole, hlavním problémem pro správce daně byla skutečnost, že žalobce aktivně nejednal o předmětném obchodu a že byl *de facto* jen prostředníkem v transakci mezi společností Life a společností HOSHI, která následně od žalobce koupila zboží s další marží. Žalobci lze dát

za pravdu v tom, že správní orgány nezdůvodnily, jak skutečnost, že se žalobce nepodílel na zakázce ve fázi přípravy, souvisí s odepřením nároku na odpočet DPH. Správce daně dále zpochybňoval původ zboží od italské společnosti HORECA, dodavatele společnosti Life. Tato okolnost však nezpochybňovala prodej zboží od společnosti Life žalobci a ležela mimo sféru vlivu žalobce. Existenci zboží a úhradu finančních prostředků za něj správní orgány nezpochybňovaly. Rovněž prodej zboží společnosti HOSHI a následně společnosti AXRO Bürokommunikation Distribution Import Export GmbH správce daně nezpochybnil.

[29] Správce daně tedy nepopřel existenci zboží, jeho prodej společností Life ani úhradu finančních prostředků za zboží žalobcem, zpochybňoval však roli žalobce na dané transakci. Argumentace ve zprávě o daňové kontrole směřovala k prokázání podvodného jednání ze strany žalobce. Správce daně měl za to, že kupujícím měla být přímo společnost HOSHI, která si obchod vyjednala. Dle zdejšího soudu si tak ve svých závěrech odporuje, když na jedné straně nezpochybňuje, že k transakci došlo, byť s nadbytečným mezičlánkem v podobě žalobce, a na straně druhé tvrdí, že nebylo prokázáno, že bylo mezi dodavatelem Life a žalobcem plněno. Jinými slovy správce daně nepopírá, že došlo k přechodu vlastnického práva k reálně existujícímu zboží (a jeho zaplacení), ale současně tvrdí, že žalobce neprokázal, že k plnění došlo. Správce daně zpochybnil zákonnost obchodní strategie v rámci daného řetězce společností, avšak nikoli samotný akt prodeje, resp. koupě, předmětného zboží. Přesto své rozhodnutí uzavřel s tím, že žalobce neprokázal plnění poskytnuté společností Life.

[30] Žalovaný se ztotožnil se závěrem správce daně, že žalobce neprokázal přijetí plnění od deklarovaného dodavatele Life, přičemž svoji argumentaci rovněž opíral o zneužití systému správy daně ze strany žalobce, viz např. str. 13 napadeného rozhodnutí: *„Pokud je vedeno obchodní jednání o nákupu a prodeji zboží mezi společnostmi A a B, je v rámci legitimního očekávání logické uzavření obchodní smlouvy mezi těmito dvěma společnostmi. V případě, že je na základě jednání společností A a B uzavřena kupní smlouva mezi společnostmi A a C, jedná se o postup zcela nestandardní.“*

[31] V kontextu projednávané věci z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný nemůže tvrdit, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce a odpočet tak nebyl uplatněn v souladu se zákonem, a zároveň dovozovat odepření nároku na odpočet z důvodu podvodného (zneužívajícího) jednání žalobce. V prvním případě by nárok na odpočet DPH vůbec nevznikl, proč by žalobci nebylo co odpírat. Správní orgány tedy v odůvodnění svých rozhodnutí prezentují dva vzájemně neslučitelné závěry, což zakládá nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí pro nesrozumitelnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016-35).

[32] Z povahy věci plyne, že pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí tkvící buď v nesrozumitelnosti anebo v nedostatku důvodů soudy rozhodnutí zrušují z moci úřední. Jen rozhodnutí, které je pro soud srozumitelné, může soud v intencích žalobních námitek přezkoumat.

VI. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Proto ho bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s.], ve kterém je vázán výše vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[34] Úkolem žalovaného v dalším řízení bude v první řadě přezkoumatelným způsobem posoudit, zda žalobce prokázal přijetí zdanitelného plnění, od něhož odvozuje nárok na odpočet DPH, či nikoli. Poté, dospěje-li žalovaný k závěru, že žalobce své důkazní břemeno unesl, bude teprve na místě zabývat se otázkou, zda k uplatnění nároku na odpočet DPH došlo podvodným či zneužívajícím způsobem.

[35] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[36] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dvě paušální náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů na podanou repliku ze dne 14. 7. 2015 soud žalobci nepřiznal, jelikož ve věci nepřinesla nic podstatného ani nic, co by nemohlo být uplatněno již v žalobě. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu